

RS
USREPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Beethovnova ulica 10, SI - 1000 Ljubljana
t +386 (0)1 477 64 00 f +386 (0)1 251 04 51
e info@us-rs.si w www.us-rs.si

Številka: U-I-17/20-14
Datum: 16. 3. 2020

Državni svet Republike Slovenije
Šubičeva 4
1000 Ljubljana

DRŽAVNI SVET REPUBLIKE SLOVENIJE

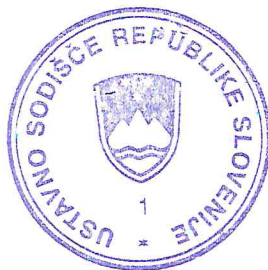
Prejeto:	18-03-2020
Šifra:	450-03-1/2019/70
Povezava:	
EPA:	EU:
Sign. zn.:	
Kratika:	

ZADEVA: Zahteva za začetek postopka za oceno ustavnosti prvega odstavka 3., prvega odstavka 4., drugega odstavka 6. v povezavi s 25., 7., 21., desetega odstavka 25., prvega odstavka 29., 30., 39. in 41. člena Zakona o postopku sodnega in izvensodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank (Uradni list RS, št. 72/19)

Pri Ustavnem sodišču ste vložili zahtevo za oceno ustavnosti zgoraj navedenega predpisa.

Prejeli smo mnenje Vlade o zahtevi. O navedbah v tem mnenju se lahko izjavite v roku **trideset dni**.

S spoštovanjem.

dr. Špelca Mežnar, l.r.
Sodnica

PRILOGA:

– mnenje Vlade o zahtevi z dne 12. 3. 2020

U-I-17/20-13

Info US-RS

Od: Gp.Gs@gov.si
Poslano: četrtek, 12. marec 2020 15:04
Za: Info US-RS
Zadeva: Državni svet Republike Slovenije - zahteva za oceno ustavnosti prvega odstavka 3., prvega odstavka 4., drugega odstavka 6. v povezavi s 25., 7., 21., desetega odstavka 25., prvega odstavka 29., 30., 39. in 41. člena Zakona o postopku sodnega in izvenso...
Priloge: DZUstavnostMnenje.doc; Mne 1.55.doc; Mne_1_55.pdf; DZUstavnostMnenje_P.pdf

Sporočilo poslal(a): Bojan Majdič/UPV/GOV

Priloga:

- Mne_1_55.pdf

(See attached file: DZUstavnostMnenje.doc)(See attached file: Mne 1.55.doc)(See attached file: Mne_1_55.pdf)(See attached file: DZUstavnostMnenje_P.pdf)

To sporočilo je bilo poslano z uporabo posebne oznake v naslovu sporočila. Prejemniki, ki boste na to sporočilo odgovarjali preko elektronske pošte, morate to posebno oznako v naslovu sporočila ohraniti (na sporočilo odgovorite z uporabo funkcije »Odgovori« oziroma »Reply«)

USTAVNO SODIŠČE RS

SPREJEMNA ŠT. _____
 PREJETO 12 -03- 2020
 ODDANO NA POŠTO _____
 DNE _____ 20____
 1 KRAT 2 PRILOG Podpis: _____

REPUBLIKA SLOVENIJA
VLADA REPUBLIKE SLOVENIJE

Gregorčičeva 20–25, SI-1001 Ljubljana

T: +386 1 478 1000

F: +386 1 478 1607

E: gp.gs@gov.si

http://www.vlada.si/

Predsednik Državnega zbora

Številka: 05001-5/2020/13

Datum: 12. 3. 2020

Vlada Republike Slovenije je na 63. redni seji dne 12. marca 2020 sprejela:

- Mnenje o zahtevi Državnega sveta za oceno ustavnosti Zakona o postopku sodnega in izvensodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank (ZPSVIKOB),

ki vam ga pošiljam na podlagi 265. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, št. 92/07 – uradno prečiščeno besedilo in 105/10, 80/13 in 38/17).

Vlada Republike Slovenije je na podlagi 45. člena Poslovnika Vlade Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 43/01 (23/02 – popr.), 54/03, 103/03, 114/04, 26/06, 21/07, 32/10, 73/10, 95/11 in 64/12) in 235. člena Poslovnika državnega zbora (Uradni list RS, 92/07 – uradno prečiščeno besedilo, 105/10, 80/13 in 38/17) določila, da bodo kot njeni predstavniki na sejah Državnega zbora in njegovih delovnih teles sodelovali:

- dr. Andrej Bertoncelj, minister za finance, ki opravlja tekoče posle,
- Metod Dragonja, državni sekretar, Ministrstvo za finance,
- Natalija Kovač Jereb, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- mag. Saša Jazbec, državna sekretarka, Ministrstvo za finance,
- mag. Alojz Stana, državni sekretar, Ministrstvo za finance,
- Urška Cvelbar, generalna direktorica Direktorata za finančni sistem, Ministrstvo za finance,
- Janja Jereb, vodja Sektorja za finančni sistem, Ministrstvo za finance,
- Maja Svetličič, podsekretarka v Sektorju za finančni sistem, Ministrstvo za finance.

Stojan Tramte
generalni sekretar

Poslano tudi:

- Ustavnemu sodišču

Priloga: 1

Številka: 05001-5/2020/12
Datum: 12. 3. 2020

Mnenje o zahtevi Državnega sveta za oceno ustavnosti Zakona o postopku sodnega in izvensodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank (ZPSVIKOB)

Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) je prejela zahtevo Državnega sveta (v nadaljnjem besedilu: predlagatelj) številka U-I-17/2020 za oceno ustavnosti prvega odstavka 3., prvega odstavka 4., drugega odstavka 6. v povezavi s 25., 7., 21., desetega odstavka 25., prvega odstavka 29., 30., 39. in 41. člena Zakona o postopku sodnega in izvensodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank (ZPSVIKOB), ki meni, da je zakon v neskladju z 2., 3., 8., 14., 22., 23., 25., 26., 33., 35., 38., 125. ter 152. členom Ustave Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: ustava).

1. Vlada poudarja, da je bil ZBan-1 že predmet ustavne presoje, in sicer se je presojala skladnost določb s prepovedjo retroaktivnosti iz 155. člena, z načelom zaupanja v pravo iz 2. člena, s pravico do zasebne lastnine iz 33. in 67. člena in s pravico do sodnega varstva iz prvega odstavka 23. člena ustave. Izjemno pomembno je, da je Ustavno sodišče Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: ustavno sodišče) 350. člen ZBan-1 spoznalo kot skladen z ustavo. Ustavno sodišče je v odločbi potrdilo ustavnost določb, na podlagi katerih so prenehale kvalificirane obveznosti. Z navedeno odločbo je bil postopek sanacije bank, ki se je začel leta 2013, z vidika bank, ki jim je bila dodeljena državna pomoč, dokončno končan. Zaradi odsotnosti posebnih procesnih pravil za odškodninske spore nekdanjih imetnikov proti Banki Slovenije je ustavno sodišče ugotovilo, da je 350.a člen ZBan-1 delno neustaven. In sicer je bila neustavnost ugotovljena zgolj v zvezi s pravico do dostopa do podatkov, dokaznim bremenom in možnostjo kolektivnega uveljavljanja sodnega varstva.

Vlada pojasnjuje, da je namen ZPSVIKOB uzakoniti učinkovit postopek sodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank, ki dosledno upošteva odločbo Ustavnega sodišča št. U-I-295/13 (Uradni list RS, št. 71/16; v nadaljnjem besedilu: odločba U-I-295/13-260):

V skladu z odločbo U-I-295/13 ZPSVIKOB določa

- vzpostavitev in delovanje virtualnih podatkovnih sob ter s tem učinkovit način dostopa do vseh dokumentov in podatkov;
- sodno varstvo, ki bo omogočalo uniformnost, ekonomičnost in hitrost odločanja v konkretnih sporih;
- obrnjeno dokazno breme, po katerem bo Banka Slovenije morala dokazati, da so obstajali razlogi za izredne ukrepe in da posamezni upnik zaradi prenehanja kvalificiranih obveznosti banke ni utrpel večje izgube, kot bi jo utrpel v primeru stečaja banke.

Vlada poudarja, da so tako določbe ZPSVIKOB v največji možni meri procesne narave. V nadaljevanju vlada navaja razloge, zaradi katerih meni, da izpodbijani členi niso v neskladju z ustavo.

Vlada na tem mestu ugotavlja tudi, da Državni svet zahteva presojo skladnosti posameznih členov, obenem pa želi razveljavitev celotnega ZPSVIKOB. Navedeno pomeni, da Državni svet ne dvomi v ustavnost celotnega ZPSVIKOB.

2. Omejevanje možnosti uveljavljanja pavšalnega nadomestila

2.1. Glede možnosti izplačila pavšalnega nadomestila vlada pojasnjuje, da gre za zakonsko določbo, ki je postala del zakona tekom amandmiranja zakona s strani poslanskih skupin v zakonodajnem postopku. Vlada poudarja, da je pri tehtanju morebitnih škodljivih posledic uveljavitve te določbe potrebno upoštevati tudi, da je pričakovani obseg izplačil upravičencem glede na postavljene kriterije na podlagi določbe o pavšalnem nadomestilu minimalen. Pavšalno nadomestilo predstavlja alternativo tistim upravičencem, ki se želijo izogniti sodnim postopkom, torej gre za neke vrste poravnavo. Navedena določba predstavlja socialni korektiv za tiste vlagatelje, pri katerih je izbris lahko vplival na njihov socialni položaj.

2.2 Glede navedb, da je 4. člen ZPSVIKOB v nasprotju s 14. členom Ustave, vlada pojasnjuje, da prvi odstavek 14. člena Ustave določa, da so v Sloveniji vsakomur zagotovljene enake človekove pravice in temeljne svoboščine, ne glede na narodnost, raso, spol, jezik, vero, politično ali drugo prepričanje, gmotno stanje, rojstvo, izobrazbo, družbeni položaj ali katerokoli drugo osebno okoliščino. Drugi odstavek istega člena določa enakost vseh pred zakonom. ZPSVIKOB razlikuje med nadomestilom in odškodnino, torej lahko vsak vlagatelj sam izbira, pri čemer je nadomestilo omejeno na tiste vlagatelje, na katere je izbris podrejenih obveznosti še posebej vplival zaradi njihovega socialnega položaja. Z navedenim se doseže ustavno dopusten cilj, da se zaščiti socialno šibkejša stranke. Pravica do pavšalnega nadomestila je omogočena le vlagateljem, ki so dolžniške vrednostne papirje vplačali pri izdajatelju (primarni vpisniki), ki so bili nato izbrisani v okviru sanacije bank po določilih ZBan-1. Gre za razlikovanje med odškodnino, katere pravni temelj izhaja iz zakona, ki ureja trg finančnih instrumentov in iz ZBan-1 ter med nadomestilom, katerega izplačilo ni vezano na splošne elemente odškodninske odgovornosti. Upošteva se navedeno, pavšalno nadomestilo ne pomeni priznanja terjatve po temelju, to je nepravilno izrečenem ukrepu izbrisa podrejenih obveznosti, ampak predstavlja socialni korektiv za fizične vlagatelje, ki so kupili dolžniške vrednostne papirje drugega in tretjega reda in se jim je zaradi izbrisa poslabšal socialni položaj. Načelo enakosti pred zakonom ne pomeni, da zakonodajalec ne bi smel različno urejati položaja posameznih subjektov, ampak mora zato obstajati razumen razlog. Bistveno enake primere je potrebno obravnavati enako, ter bistveno neenake različno. S pavšalnim nadomestilom se najbolj ranljivi skupini vlagateljev omogoči, da se lahko izognejo sodnemu postopku.

2.3. Kot merilo za priznanje nadomestila se upošteva premoženjsko stanje vlagatelja, in sicer letna povprečna bruto plača v RS v letu 2013.. Vlada pojasnjuje, da je bilo v postopku potrebno določiti merilo, ki se ga bo dalo enostavno preveriti. Drži, da merilo povprečne plače v Republiki Sloveniji ni edini pokazatelj socialnega statusa, gre pa za okoliščino, ki kaže na socialni položaj vlagatelja. Namen določbe 4. člena ZPSVIKOB je namreč v tem, da se tistih vlagateljev, na katerih finančni položaj je izbris najbolj vplival, ne obremenjuje še s dodatnimi stroški v okviru sodnih postopkov, v kolikor tega ne želijo.

Glede navedb, da ZPSVIKOB z uvedbo pavšalnega nadomestila ustvarja razlike tako med fizičnimi in pravnimi osebami, kot tudi znotraj fizičnih oseb, Vlada ponovno navaja, da gre za posebne vrste poravnave, katere namen je, da se ne obremeni najbolj prizadetih vlagateljev.

2.4. Državni svet navaja, da zakonodajalec nikjer ni utemeljil, zakaj je pravico do pavšalnega nadomestila omogočil le vlagateljem, ki so dolžniške vrednostne papirje vplačali pri izdajatelju (primarni vpisniki). Vlada pojasnjuje, da navedeno izhaja iz dejstva, da finančno bolj poučeni vlagatelji praviloma investirajo na sekundarnem trgu.

2.5. Navedbe predlagatelja, da ZPSVIKOB ne predvideva možnosti pavšalnega nadomestila za tiste osebe, ki so pred uveljavitvijo zakona vložile tožbo, ne drži. Vlada pojasnjuje, da iz zakonskih določb ne izhaja, da bi ZPSVIKOB kakorkoli omejeval možnost pavšalnega nadomestila, v primeru, da se vlagatelji, ki izpolnjujejo pogoje, odpovejo tožbenemu zahtevku.

3. Omejevanje najvišjega zneska pavšalnega nadomestila

3.1. Glede navedb o posegu v zasebno lastnino zaradi omejevanja najvišjega zneska pavšalnega nadomestila Vlada ponovno navaja, da gre za nadomestilo, katerega izplačilo ni vezano na splošne elemente odškodninske odgovornosti. Gre za neke vrste poravnave, za tiste vlagatelje, ki bi si želeli postopku izogniti. Pri tem je treba izpostaviti, da je izid sodnega postopka negotov. Značilnost poravnave je v tem, da stranki v želji po sklenitvi dogovora prilagajata svoje zahteve. Zakonodajalec tistim vlagateljem, ki so se pripravljali odpovedati sodnim zahtevkom in izpolnjujejo določene kriterije, tako omogoča nadomestilo v višini 80 odstotkov.

3.2. Glede očitane neskladnosti s 26. členom Ustave, ki ureja pravico do povračila škode, Vlada pojasnjuje, da ZPSVIKOB uzakonja pravico do sodnega varstva nekdanjih imetnikov kvalificiranih obveznosti bank, v sodnih postopkih pa bo šele ugotovljeno morebitno protipravno ravnanje Banke Slovenije. V sodbi o temelju bo tako sodišče ugotovilo obstoj temelja in posledično odškodninske odgovornosti Banke Slovenije na podlagi 350.a člena ZBan-1. Pri možnosti pavšalnega nadomestila pa se odškodninske odgovornosti ne ugotavlja.

3.3. Navedbe, da omejitve višine pavšalnega nadomestila v znesku 80% vplačane vrednosti, ter največ 20.000 EUR za posamezni red ustvarjajo neupravičeno razlikovanje med vlagatelji, ne držijo. Za vse vlagatelje, ki so upravičeni do pavšalnega nadomestila veljajo enaki kriteriji, drugačna ureditev pa bi izničila sam namen pavšalnega nadomestila, ki kot omenjeno predstavlja socialni korektiv, zaradi česar je razlikovanje med vlagatelji upravičeno.

4. Omejevanje najvišjega zneska odškodnine

4.1. Predlagatelj v zahtevi navaja, da omejitev višine odškodnine v 39. členu pomeni poseg v ustavno pravico, za kar morajo biti podani pogoji iz tretjega odstavka 15. člena Ustave. Predlagatelj navaja tudi, da v zakonodajnem gradivu ni dejanske podlage, ki bi omogočala izvedbo testa sorazmernosti glede sprejete ureditve, ki omejuje višino odškodnine in obresti. Navaja tudi, da lahko nekdanji imetniki odškodninskega varstva po 350. a členu uveljavljajo le skladno z ZPSVIKOB, že začeti postopki pa se v skladu s 45. členom ZPSVIKOB, nadaljujejo po določbah tega zakona. Vlada pojasnjuje, da je navedena ureditev posledica zahteve Ustavnega sodišča, da je za že vložene in v prihodnosti (pred uveljavitvijo nove ustavnoskladne ureditve) vložene odškodninske tožbe, namreč treba z ex lege prekinitvijo pravnih postopkov zagotoviti, da se bodo že od začetka, za vse imetnike kvalificiranih pravic obravnavale pod

novimi, ustavnoskladnimi pogoji, ki jih mora zakonodajalec šele doreči. Ustavno sodišče je torej že v odločbi U-I-295/13 določilo, na kakšen način je potrebno odločbo izvršiti.

4.2. Vlada dodatno navaja, da ustava v 2. odstavku 155. člena določa, da se lahko z zakonom določi, da imajo posamezne njegove določbe učinek za nazaj, če to zahteva javna korist in če se s tem ne posega v pridobljene pravice. Potrebno je tudi izpostaviti, da bi drugačna ureditev pomenila, da bi bili vlagatelji, ki so tožbe vložili pred uveljavitvijo ZPSVIKOB v različnem, bolj ugodnem položaju kot vlagatelji, ki so tožbo vložili kasneje, kar bi lahko predstavljalo kršitev ustavnega načela enakosti. Tako bi imeli dve kategoriji vlagateljev.

4.3. Vlada glede omejitve višine odškodnine v 39. členu meni, da je ureditev, po kateri je tožnik upravičen do povrnitve škode največ do višine vrednosti, po kateri je posamezno kvalificirano obveznost banke pridobil in v primeru delnic največ do višine knjigovodske vrednosti delnic po zadnjem revidiranem letnem poročilu pred izdajo odločbe o izrednih ukrepih, primerna in skladna z ustavo. Vlada poudarja, da imajo v skladu s 350.a členom ZBan-1 in odločbo U-I-295/13 imajo nekdanji imetniki pravico zahtevati povračilo škode od Banke Slovenije zaradi izreka izrednih ukrepov. Nekdanji imetniki so upravičeni do povračila škode, če je škoda, ki jim je nastala zaradi učinkov izrednega ukrepa, višja, kot bi bila v primeru, če izredni ukrep ne bi bil izrečen, izhajajoč pri tem iz dejstev in okoliščin, kakršna so bila v času odločanja Banke Slovenije, in jih je imela pred očmi ali pa bi jih morala imeti pred očmi Banka Slovenije. Ustavno sodišče je prav tako poudarilo, da odškodninske odgovornosti Banke Slovenije po 350.a členu ZBan-1 ne gre enačiti z odgovornostjo za protipravno ravnanje, ki je podlaga za pravico do povračila škode po splošnih načelih odškodninskega prava (pa tudi, ko gre za pravico do povračila škode po 26. členu Ustave). Interes tožnika za povrnitev škode zaradi izreka izrednih ukrepov predstavlja odškodnino za škodo, ki jo ima ta tožnik, če je Banka Slovenije v času izreka izrednih ukrepov nepravilno ugotovila dejansko stanje. Tovrstni interes tožnika se priznava kot dejanska škoda. Dejansko škodo lahko določimo le glede na vrednost, po kateri je bil ta finančni instrument pridobljen. V primeru, da je bila vrednost v trenutku pridobitve kvalificirane obveznosti v primeru delnic višja od knjigovodske vrednosti delnic po zadnjem revidiranem letnem poročilu pred izdajo odločbe o izrednih ukrepih, pa dejanska škoda ustreza omenjeni knjigovodski vrednosti. Iz predhodno navedenega izhaja, da 39. člen ne predstavlja retroaktivnega urejanja, ampak dosledno sledi odločbi U-I-295/13, ki je v obravnavani zadevi odločilo, da je treba nekdanjim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank omogočiti učinkovito sodno varstvo in pod določenimi pogoji tudi povrnitev škode.

5. Javna objava podatkov o tožnikih in zbiranje in obdelava osebnih podatkov zaradi dostopa do dokumentov v virtualni podatkovni sobi

5.1. Državni svet navaja, da predstavlja javna objava podatkov o posameznih tožnikih po desetem odstavku 25. člena ZPSVIKOB poseg v pravico do varstva osebnih podatkov. Vlada uvodoma pojasnjuje, da je omenjena določba postala del zakona kot posledica vloženega amandmaja tekom zakonodajnega postopka. Vlada poudarja, da se z izpostavljenimi ureditvijo zasleduje načelo transparentnosti delovanja države in porabe javnih sredstev. Interes javnosti za razkritje tožnikov (nekdanjih imetnikov) v tej zadevi namreč prevlada nad pravico do informacijske zasebnosti, saj se bodo morebitne odškodnine izplačale v breme javnih sredstev, zato je primerno, da so davkoplačevalci seznanjeni o vseh dejstvih, med drugim tudi o tem, ali so nekdanji imetniki v kvalificirane obveznosti bank investirali iz razloga nepoučenosti ali pa so jih pri tem vodili drugačni nagibi. Objave (obdelave) osebnih podatkov sicer zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov, ne prepoveduje, določa pa, da mora to določiti zakon, hkrati pa mora biti namen obdelave določen v zakonu. Namen obdelave osebnih podatkov je v prevladi javnega interesa nad varstvom osebnih podatkov, saj tožniki zahtevajo odškodnino, ki se izplača iz javnih sredstev. Banka Slovenije kot plačnik morebiti dosojenih odškodnin je namreč

pravna oseba javnega prava, ki je v izključni državni lasti. Javni interes glede razkritja je tako močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb po varovanju teh podatkov. Objava teh podatkov bi lahko pripomogla tudi k razumevanju tematike, ki je posebnega pomena za širšo javnost, sploh če se upošteva številne polemike in razprave glede bančne sanacije, v kateri so bila angažirana znatna javna sredstva, ki se lahko še dodatno povečajo z zahtevki izbrisanih imetnikov podrejenih obveznosti, kakor tudi razprave glede samih vlagateljev v podrejene instrumente, kot tudi vidik porabe javnih sredstev za njihovo morebitno poplačilo. Kot v svojih odločbah ugotavlja Informacijski pooblaščenec, je test javnega interesa še posebej pomemben v situacijah, ko sta si nasprotujoča javni in zasebni interes. Informacijski pooblaščenec je tudi ugotovil, da se v javnem sektorju z konfliktom med javnim in zasebnim interesom najpogosteje srečujemo pri odločanju o poslovnih skrivnostih in varovanih osebnih podatkih. Pri teh konfliktih bo po mnenju Informacijskega pooblaščenca javni interes lahko prevladal v primeru porabe javnega denarja. Prav za javno porabo denarja pa gre v konkretni situaciji, saj bosta morebiti dosojeno odškodnino plačala Banka Slovenije, po potrebi pa bo sredstva založil tudi proračun Republike Slovenije. Poraba javnega denarja je namreč predvidena tudi v primeru realizacije določbe o začasnem zalaganju sredstev s strani države (proračuna). Že v osnovi pa je vidik javne porabe denarja podan preko določbe, s katero se bo Republika Slovenija za določeno obdobje odpovedala prejemu presežkov Banke Slovenije. Namenske rezerve, ki se bodo oblikovale pri Banki Slovenije, so tako v bistvu sredstva, ki se jim bo odrekel proračun Republike Slovenije, torej davkoplačevalci, z namenom, da se vzpostavi vir za poplačilo morebiti dosojenih odškodnin. Namenske rezerve so predvidene pri Banki Slovenije in (ne v proračunu) zaradi institucionalne razvrstitve Banke Slovenije izven sektorja države. Če bi za izplačilo morebitnih odškodnin oblikovali proračunski sklad, se med javnofinančnimi odhodki ne bi izkazovale le odškodnine ob izplačilu, ampak bi morali izkazati tudi potencialne obveznosti iz naslova vložitve tožbenih zahtevkov, kar bi bistveno vplivalo na javno finančno sliko širše države. Vidik javne porabe denarja tako nedvomno obstoji in je bistven pri tehtanju med javnim in zasebnim interesom.

Za javno objavo podatkov o tožnikih, vključno s podatkom o višini tožbenega zahtevka, obstoji tudi javni interes, povezan z zniževanjem tveganj pranja denarja, tako kot je to opredeljeno v zakonu, ki ureja preprečevanje pranja denarja in financiranja terorizma in evropskih direktivah, na katerih temelji ta zakon. V ta namen je v predlogu zakona predvideno, da v primeru, če so bile posamezne kvalificirane obveznosti vodene na fiduciarnem računu, lahko tožbo v skladu s tem zakonom vloži le dejanski nekdanji imetnik. Vrsta podrejenih inštrumentov je bila namreč izdana v tujini po tujih pravnih redih, investitorji pa so vlagali sredstva preko fiduciarnih računov. Že nekateri pobudniki presoje ustavnosti ZBan-1 so bili investitorji iz davčno ugodnejših območij (npr. VR Global partners LP, Kajmanski otoki). Razkritje končnih vlagateljev predstavlja razumen pogoj za pridobitev pravice do odškodnine, kar se bo presojalo v sodnih postopkih po tem zakonu. Objava bo lahko prispevala k ustreznemu nadzoru davčnih organov in organov za preprečevanje pranja denarja.

Resda podatki o vloženi tožbah v osnovi temeljijo na civilnopravnem razmerju nekdanjih imetnikov, v katerega pa je bilo poseženo z izvedbo izrednih ukrepov, nadalje pa osnova za morebitno izplačilo odškodnine ne bo civilno pravno razmerje tožnikov z banko izdajateljico podrejenih finančnih inštrumentov in delnic, ampak odškodninska odgovornost Banke Slovenije.

Potrebno je upoštevati tudi, da so bili izredni ukrepi Banke Slovenije posebna oblika insolvenčnega postopka bank, kar je ena ključnih ugotovitev Ustavnega sodišča. Odškodninski zahtevki, ki jih bodo vlagali nekdanji imetniki kvalificiranih obveznosti, se bodo morali obravnavati ravno tako po načelih zakonodaje o insolventnosti. Sodišče bo moralo zahtevke nekdanjih imetnikov razvrstiti po pravni naravi inštrumentov in ugotoviti, v kateri red obveznosti sodijo v povezavi z določbami 261.a člena ZBan-1. V insolvenčnih postopkih je običajno, da se terjatve upnikov objavijo, tako da vsi upniki tekom celotnega postopka lahko ugotovijo obseg terjatev in njihov vrstni red oziroma prioriteto. Prav tako je potrebno zagotoviti, da tako sodišče kot ostali upniki lahko prerekajo posamezne terjatve. Namen javne objave o tožnikih in višini

njihovih zahtevkov je tako tudi prispevati k zagotovitvi ustreznih informacij v procesu vodenja pravde.

Dodatno k predhodno navedenemu velja upoštevati tudi, da je tudi Ustavno sodišče zavzelo stališče glede širših vidikov bančne tajnosti in potrebe po povečani transparentnosti podatkov in informacij in nadzoru javnosti.

Tako so podane okoliščine za transparentno objavo omenjenih podatkov o tožnikih in razkritje osebnih podatkov, saj je to v interesu širše skupnosti in ne zgolj posameznika.

Prav tako so iz predhodno navedenih razlogov podani argumenti v prid objave podatkov o tožnikih, ki so pravne osebe. Gre sicer za podatke, povezane s poslovanjem pravnih oseb, ki spadajo v sfero svobodne gospodarske pobude.

Poslovna tajnost oziroma poslovna skrivnost je načeloma varovana v okviru prvega odstavka 74. člena Ustave. Poslovni subjekti smejo svobodno odločati o tem, kdo bo imel dostop do podatkov o njihovem gospodarskem poslovanju. Brez upravičenja do prikrivanja informacij iz notranje poslovne sfere v razmerju do zunanjega sveta poslovni subjekti ne bi mogli polno uživati drugih upravičenj, ki tvorijo pravico do svobodne gospodarske pobude (svobodna izbira gospodarske dejavnosti, izbira načina osvajanja trga, izbira poslovnih partnerjev ...). Navedene informacije imajo premoženjsko vrednost in jih podjetje uporablja pri boju za konkurenčno prednost na trgu. Svobodna gospodarska pobuda se glede na navedeno v ustavnem redu kaže tudi kot pravica pri poslovanju prikriti, zakriti, omejeno deliti, izključno izkoriščati in zadržati zase.

Ustavno varovana poslovna skrivnost pa se nanaša na informacije oziroma podatke poslovne narave, ki se nanašajo na poslovanje oziroma dejavnost poslovnega subjekta in niso že javno znani ter so po vsebini taki, da obstaja verjetnost, da bi njihova prosta dostopnost ali dostopnost poslovnemu konkurentu povzročila občutno škodo.

Načeloma sicer velja, da razkritje podatkov glede poslovanja gospodarskih družb, kateri so opredeljeni kot poslovna skrivnost, lahko družbi povzroči škodo. V danem primeru, ko je od izvedbe izrednih ukrepov minilo že skoraj šest let, pa je težko trditi, da bi razkritje dejstva, da se je neka družba toliko časa nazaj odločila za neko investicijo, družbi povzročilo škodo. V konkretnem primeru se ne razkriva podrobnosti samega pravnega posla, povezanega z investicijo, temveč zgolj višino tožbenega zahtevka pravne osebe, ki so uperjeni proti javnim sredstvom. Ta podatek sam po sebi ne omogoča celovite in podrobne slike o poslih pravne osebe, zato je teža posledic razkritja zelo omejena in razkritje višine tožbenega zahtevka pravni osebi tudi z vidika konkurenčnosti in njenega nastopa na trgu ne bi mogla škoditi v takšni meri, da javni interes v testu sorazmernosti ne bi prevladal. Cilj obravnavanega posega je krepitev transparentnosti in odgovornega ravnanja pri ravnanju z javnimi sredstvi ter posledično tudi ustvarjanje preglednega poslovnega okolja.

Poleg tega, kot je obrazloženo predhodno, tudi v primeru razkritja podatkov o pravnih osebah obstoji javni interes za takšno razkritje, ki je podrobneje obrazložen predhodno pri razkritju podatkov o fizičnih osebah. V primeru pravnih oseb javni interes, zlasti ta, ki je povezan s preglednim prikazom morebitne porabe javnih sredstev, prevlada nad interesom pravnih oseb, ki izhaja iz svobodne gospodarske pobude.

Glede navedb, da do javne objave podatkov lahko pride šele v fazi ko je razpisana glavna obravnava, v predhodnem postopku pa javna objava podatkov o zadevah in strankah pomeni poseg v druge ustavne pravice strank, ki mora prestati strogi test sorazmernosti. Kot že omenjeno, gre za ustavno dopusten in sorazmeren ukrep, saj bo izplačilo odškodnin v breme javnih sredstev.

5.2. Državni svet izpostavlja tudi, da vzpostavitev evidenc oseb iz 12. člena ZPSVIKOB, ki bodo kot pooblaščenci lahko vstopali v podatkovno sobo, prav tako posega v pravico do varstva osebnih podatkov, saj naj bi šlo za izredno široko evidenco oseb, pri čemer naj bi se pri vsaki osebi vodilo vsaj osebno ime in naslov. Navaja tudi, da bi tako obsežno združevanje podatkov povečalo nevarnost, da osebni podatki ne bi bili varovani na ustrezen način. Vlada ugotavlja, da

predlagatelj zgolj pavšalno navaja, da gre pri vzpostavitvi evidenc oseb iz 12. člena ZPSVIKOB za poseg v pravico do varstva podatkov in pri tem ne konkretizira škodljivih posledic. Vlada pojasnjuje, da se v skladu z zakonom, ki ureja varstvo osebnih podatkov, osebni podatki lahko obdelujejo, če obdelavo osebnih podatkov in osebne podatke, ki se obdelujejo, določa zakon, kar je z ZPSVIKOB urejeno. Vlada pojasnjuje tudi, da so bile rešitve v ZPSVIKOB, ki urejajo evidenco osebnih podatkov, ki jih vodi upravljavec podatkovne sobe, pripravljene tudi ob upoštevanju predlogov, ki jih je tekom zakonodajnega postopka podal Informacijski pooblaščenec. Tako so bile določbe dodelane v smeri zagotavljanja zahtevanih ukrepov zagotavljanja varnosti osebnih podatkov, vključno za primer zagotavljanja varnosti obdelav v primeru posredovanja podatkov v elektronski obliki. Upošteva pripombe Informacijskega pooblaščenca so bile dodelane tudi določbe glede odločanja o prekrških v primeru kršitev pravil glede varstva osebnih podatkov. Prav tako je bil sledeč mnenju Informacijskega pooblaščenca zožen nabor osebnih podatkov (ni davčne številke), ki se vodi v evidenci oseb, ki lahko nastopajo v vlogi pooblaščenca (četrti in peti odstavek 12. člena ZPSVIKOB). Dodatno obstaja splošna varovalka v šestem odstavku 34. člena ZPSVIKOB, ki določa, da se dokumenti in podatki, ki so označeni kot zaupni, osebni ali poslovna skrivnost, lahko uporabijo izključno za uveljavljanje sodnega varstva v postopku po tem zakonu. Oseba, ki ima v skladu s tem zakonom dostop do dokumentov ali podatkov, mora dokumente ali podatke, ki so označeni kot zaupni ali osebni ali kot poslovna skrivnost, varovati kot take. Po mnenju vlade tako ZPSVIKOB vsebuje tako preventivne ukrepe za zagotavljanje varstva osebnih podatkov, kot tudi ustrezen sistem sankcioniranja morebitnih kršitev.

Poudariti velja tudi, da bo tudi dostop do predmetnih evidenc zelo omejen, dostopale bodo lahko le pooblaščen osebe dveh državnih organov. V nasprotju s prepričanjem vlagatelja, lahko Banka Slovenije skladno z osmim odstavkom 12. člena dostopa le do treh evidenc oseb, in sicer do (i) evidence oseb, ki imajo pravico vstopati v virtualno podatkovno sobo; (ii) evidence oseb, ki so imele pravico vstopati v virtualno podatkovno sobo, vendar je ta pravica prenehala ter (iii) evidence oseb, ki so vstopile v virtualno podatkovno sobo. Resda bosta imela dostop do evidence oseb, ki so opravile pravniški državni izpit, Ministrstvo za finance in Agencija za trg vrednostnih papirjev (ATVP), vendar je pri tem treba upoštevati njuno zakonsko določeno vlogo. Ministrstvo za finance je namreč določeno za upravljavca podatkovne virtualne sobe, ATVP pa bo glede na zakonsko določbo izvajal nalogo upravljavca identitete in omogočalo dostop v podatkovno sobo na podlagi podanih vlog. Tehnološko informacijska rešitev podatkovne sobe bo omogočala nadzorovan vpogled v podatke samo osebam, ki so bile prizadete z izrednim ukrepom Banke Slovenije in njihovim pooblaščencom ob varovanju zaupnosti objavljenih podatkov in varovanju osebnih podatkov, prav tako bo omogočen le omejen dostop do evidenc oseb, ki so vpogledovale v podatkovno sobo.

Na koncu vlada še dodaja, da varstvo osebnih podatkov uživajo le fizične osebe, na pa tudi pravne ali fizične osebe, ki samostojno opravljajo dejavnost.

6. Pravno sredstvo zoper odločbo Banke Slovenije

6.1. Vlagatelj navaja, da ZPSVIKOB ne določa možnosti pritožbe ali upravnega spora zoper odločbo Banke Slovenije iz 6. člena ZPSVIKOB. Vlada pojasnjuje, da že iz samega člena izhaja, da lahko vlagatelj v sedmih mesecih od vročitve odločbe vloži tožbo po tem zakonu. Zakonodajalec je torej zagotovil pravico do pravnega sredstva zoper odločbo Banke Slovenije. V primeru, da iz uradnih evidenc ne izhaja, da je vlagatelj upravičen do pavšalnega nadomestila, ima namreč možnost sodnega varstva.

6.2. Glede navedb predlagatelja, da ZPSVIKOB ne predvideva možnosti, da bi vlagatelj sam predložil dokazila o svojih bruto dohodkih, vlada navaja, da se potrdila iz uradnih evidenc nikakor ne morejo razlikovati od potrdil, ki bi jih lahko predložil sam vlagatelj. Z navedeno določbo se zasleduje načelo hitrosti in ekonomičnosti postopka, saj bo preverjanje izpolnjevanja

dokazil za Banko Slovenije enostavno, upravičenci pa bodo razbremenjeni dodatnih stroškov. Gre za ustavno dopusten cilj, saj se z njim lahko doseže zasledovani cilj pospešitve postopka.

7. Učinkovitost sodnega varstva

7.1. Kar se tiče navedb predlagatelja glede neučinkovitosti sodnega varstva, je vlada že v odgovoru na predlog za začasno zadržanje navedla, da je bila odločitev o pristojnosti Okrožnega sodišča v Mariboru sprejeta po opravljenem intenzivnem usklajevanju Ministrstva za finance z Ministrstvom za pravosodje in Vrhovnim sodiščem kot predstavnikom sodstva tekom priprave zakona. V kolikor bi v praksi prišlo do situacije, da bi bilo sodišče preobremenjeno, bi v skladu s svojimi pristojnostmi o tem vprašanju odločalo Vrhovno sodišče in po potrebi določilo drugo pristojno sodišče, zato navedeno nikakor ne more predstavljati razloga za začasno zadržanje izvrševanja zakona. Sodišča imajo možnost, da po že veljavnih predpisih organizirajo sojenje na način, da je zagotovljeno učinkovito sodno varstvo ZPSVIKOB na podlagi mnenja Vrhovnega sodišča Republike Slovenije določa izključno pristojnost Okrožnega sodišča v Mariboru. Vlada je v tem delu v celoti sledila mnenju in predlogu Vrhovnega sodišča Republike Slovenije, ki najbolje pozna razmere in kapacitete posameznih sodišč. Okrožno sodišče v Mariboru je drugo največje okrožno sodišče v državi z dovolj velikim gospodarskim oddelkom za procesiranje tovrstnih zadev. Postopki, ki bodo tekli po tem zakonu bodo zapleteni ter povezani s številnimi težkimi procesnopravnimi in materialnopravnimi vprašanji. Izvedba teh postopkov zahteva specifična pravna znanja, ta se delno lahko pridobijo le z ustreznimi izkušnjami, delno pa z intenzivnimi dodatnimi izobraževanji. Iz teh razlogov je bilo ocenjeno kot smotno, da se določi koncentracija krajevne in stvarne pristojnosti pri Okrožnem sodišču v Mariboru.

7.2 ZPSVIKOB v skladu z odločbo U-I-295/13-260 vsebuje elemente, ki spodbujajo združevanje postopkov. Ustavno sodišče je namreč opozorilo na kolektivnost sodnega varstva, ki je pomemben element učinkovitega sodnega varstva. Vlada poudarja, da določitev enega pristojnega sodišča skupaj z določbami ZPSVIKOB glede skupnega pooblaščenca, določbami glede združevanja postopkov in določbe o izdaji ene sodbe glede iste odločbe Banke Slovenije, stremi k večji hitrosti in gospodarnosti postopka. Z namenom razbremenitve nekdanjih imetnikov (in tudi sodišča in nasprotne stranke) in glede na to, da bo sodišče v skladu z napotilom odločbe U-I-295/13 presojalo obstoj temelja in posledično odškodninske odgovornosti Banke Slovenije na podlagi 350.a člena ZBan-1, ZPSVIKOB tudi določa, da v združenem postopku do pravnomočnosti sodbe o temelju dejanje posameznega tožnika učinkuje tudi v korist drugih tožnikov, ki zamudijo z opravo kakšnega pravnega dejanja ali pravnega dejanja niso opravili, če je tako dejanje njim v korist. Z vidika razbremenitve sodišča zakon predvideva tudi posebna pravila glede plačila in zapadlosti sodne takse, prav tako pa vsebuje vzpodbude, da stranke skupaj vložijo tožbo oziroma da določijo enega skupnega pooblaščenca. V 32. členu zakona je tako določeno, da če se več kot 30 nekdanjih imetnikov odloči in pooblasti enega skupnega pooblaščenca (odvetnika), se jim taksa odmeri v višini 50% takse, kot bi se odmerila v skladu z Zakonom o sodnih taksah. Nadalje je z namenom razbremenitve tako sodišča kot strank določena izjema, da vsa pisanja (z izjemo sodbe) vsebujejo zgolj navedbo prve stranke s seznama strank in njihovega skupnega pooblaščenca. Prav tako glede na dejstvo, da bo posamezni pooblaščenec praviloma zastopal večje število strank, zakon vsebuje (na predlog Vrhovnega sodišča RS) določbo, da se popoln seznam strank pošlje sodišču tudi v elektronski obliki in se tako zmanjša možnost napak in olajša delo sodišča pri pisanju odločbe. Vlada ocenjuje, da so omenjene določbe ZPSVIKOB usmerjene k cilju zmanjšanja števila vložjenih tožb, ob hkratnem ne-poseganju v pravico posameznika do sodnega varstva. Namen teh določb je tudi zagotoviti, da se o zapletenih vprašanjih, ki so pomembna za odločitev, odloča le enkrat (navedeno zagotavlja tudi enako obravnavo enakih vprašanj v postopkih v zvezi z odločbami različnih bank). Tako se tudi zmanjša breme sodišča (ker bo o vseh primerih

potekal le en postopek). Določba glede enega pristojnega sodišča tako upošteva tudi ugotovitev Ustavnega sodišča iz odločbe U-I-295/13-260, da je potrebno zagotoviti »uniformnost odločanja v sporih med imetniki izbrisanih in konvertiranih pravic ter Banko Slovenije«.

Z določbami ZPSVIKOB se skuša omiliti postopkovna pravila, ki veljajo za gospodarske spore oziroma za vse civilne spore. S tem se zagotavlja vsem tožnikom ne glede na količino dejstev in dokazov, s katerimi razpolagajo, in ne glede na to, katere od zahtevkov uveljavljajo (samostojno ali kumulativno), možnost sodelovanja v postopku, učinkovito izvajanje procesnih opravil in spoštovanje pravice strank do izjave. Hkrati pa se po vzoru na 494. a člen ZPP daje sodišču možnost, da v okviru materialno procesnega vodstva strankam omeji število pripravljalnih vlog (lahko tudi na posamezno fazo postopka – pred pripravljalnim narokom in glavno obravnavo, po njem ali po izdanem mnenju skupine izvedencev) z namenom učinkovite izvedbe postopka.

Vlada izpostavlja, da je bil namen določb ZPSVIKOB omogočiti čim bolj učinkovito in ustavnoskladno varstvo nekdanjim imetnikom kvalificiranih obveznosti bank, brez retroaktivnih poseganj v ureditev, ki je veljala v času izreka izrednih ukrepov.

8. Odločba U-I-295/13

8.1. Glede navedb predlagatelja, da se bo posamezni vlagatelj ob pomanjkljivih informacijah moral odločiti o tem, ali bo uveljavljal pavšalno nadomestilo, Vlada poudarja, da je izbiro med pavšalnim nadomestilom ali sodnim postopkom mogoče opraviti že na podlagi javno objavljenih dokumentov, ki jih Banka Slovenije objavi na podlagi 10. člena ZPSVIKOB. Podatki in informacije, ki bodo objavljeni v podatkovni sobi, pa bodo omogočili pripravo podrobnejše argumentacije za tožbeni zahtevek, tako glede vprašanja temelja, kot tudi vprašanja višine. Pri vprašanju zahtevnosti priprave argumentacije za tožbeni zahtevek ne gre spregledati dejstva, da je uzakonjeno načelo obrnjenega dokaznega bremena, kar pomeni, da bo trditveni zahtevek v tožbi možno oblikovati na dokaj enostaven način, Banka Slovenije pa bo tista, ki bo morala ovreči zahtevek in dokazati z argumenti nasprotno.

8.2. Vlada poudarja tudi, da se vlagatelj, ki vloži zahtevo za izplačilo pavšalnega nadomestila, ne odpove pravici do sodnega varstva že z vložitvijo zahteve, temveč šele, ko mu je odločba vročena. Navedeno izhaja iz določbe prvega odstavka 6. člena ZPSVIKOB.

8.3. Vlada pojasnjuje, da ZPSVIKOB v 6. členu določa, da Banka Slovenije izda odločbo v dveh mesecih od prejema popolnega zahtevka. Zahtevek na podlagi 5. člena je mogoče vložiti najkasneje v treh mesecih po uveljavitvi zakona. Vsi napor Ministrstva za finance so vloženi v to, da se bo virtualna podatkovna soba vzpostavila v roku, ki ga določa ZPSVIKOB, to je do 19. marca 2020, rok za vložitev tožbe pa znaša sedem mesecev od objave obvestila o vzpostavitvi virtualne podatkovne sobe. Navedbe, da ZPSVIKOB nekdanje vlagatelje postavlja v neenakopraven položaj, ne drži, saj kot že večkrat poudarjeno, vsem zagotavlja sodno varstvo, določenim upravičencem pa tudi možnost izplačila pavšalnega nadomestila. Upravičenci do pavšalnega nadomestila pa bodo (kot zgoraj navedeno) imeli na voljo dovolj časa in na razpolago dovolj informacij (Banka Slovenije je javno objavila dokumente v 15 dneh po uveljavitvi zakona), da se odločijo med obema opcijama.

8.4. Predlagatelj navaja, da določba petega odstavka 35. člena ZPSVIKOB posega v neodvisnost izvedencev. Navedbe predlagatelja so neutemeljene, saj ravno enotno mnenje izvedencev zagotavlja večjo težo izvedenskega mnenja za sodišče pri tako kompleksnih materijah. Navedeno ne pomeni, da posamezni izvedenec nima pravice do drugačnega mnenja od večine, odločilno pa je večinsko mnenje. Vlada poudarja, da je upošteva zahtevnost in kompleksnost materije in potrebno po uniformnosti odločanja pomembno, da izvedenci poenotijo stališča glede posameznega strokovnega vprašanja. Ker gre za zelo zahtevna vprašanja, zakon omogoča, da se v skupino izvedencev imenuje strokovnjake s področja finančnega in bančnega prava, računovodstva, financ, revizije in vrednotenja sredstev, ki imajo

izkušnje iz postopkov pregleda kakovosti sredstev za bonitetni nadzor bank in postopkov prenehanja gospodarskih družb na območju Evropske unije, lahko pa tudi druge strokovnjake, če so njihova znanja po presoji sodišča potrebna. Vlada meni, da 35. člen v bistvenem ne odstopa od že uveljavljene ureditve, ki sicer velja za izvedence. V skladu s pravili ZPP je že predvidena možnost imenovanja več izvedencev, ki lahko skupaj dajo mnenje (245. člen ZPP). S 35. členom se, zaradi potrebnih prilagoditev konkretnim postopkom, določajo le nujni odstopi od teh pravil ZPP. Zaradi strokovne zahtevnosti in obsežnosti postopkov, ki bodo tekli v skladu s tem zakonom je potrebno zagotoviti multidisciplinaren pristop, saj bo za pripravo izvedenskega mnenja potrebno obsežno in zapleteno strokovno znanje z različnih področij.

8.5. Glede navedb, da je določba 36. člena ZPSVIKOB, ki dopušča možnost, da sodišče zaprosi za pisno pojasnilo institucije EU neskladna z ustavo, in sicer z načelom delitve oblasti in načelom neodvisnosti sodnikov, vlada pojasnjuje, da imajo stranke v skladu z določbami zakona, ki ureja pravdni postopek pravico predlagati dokaz z zaslišanjem posameznikov iz navedenih institucij kot prič.

Navedena določba ne posega v pravila sodelovanja institucij EU in njihovih zaposlenih v postopkih pred nacionalnimi sodišči in posebej v zvezi z imuniteto predstavnikov institucij EU dodaja, da je ta opredeljena v primarnem pravu EU, ki določa tudi njen doseg. Države imajo nacionalno procesno avtonomijo, pri čemer sodna praksa Sodišča Evropske unije (primer Imm - Zwartveld tč. 17-21) narekuje, da imajo institucije EU dolžnost lojalno sodelovati z nacionalnimi, tudi sodnimi organi. Nenazadnje pa obveza lojalnega sodelovanja izhaja tudi iz tretjega odstavka 4. člena Pogodbe o Evropski uniji.

Predlagana določba tudi v ničemer ne posega v možnost sodišča, da na Sodišče EU naslovi zahtevo za rešitev predhodnega vprašanja v zvezi z razlago prava EU. V primeru, da se v postopku pojavi vprašanje pravilne uporabe prava EU bo tako prvostopenjsko sodišče, kot sodišče naslednje stopnje lahko takšno vprašanje postavilo Sodišču EU, ki ja za podajo odgovorov na predhodna vprašanja tudi pristojno. Odločitve Sodišča EU pa so za sodišče (za razliko od tu predlaganega pisnega pojasnila) pravno zavezujoče.

9. Vključitev RS kot stranskega intervenienta

9.1. Vlada glede navedb o neustavnosti določbe glede vključitve RS kot stranskega intervenienta, navaja, da je intervencija dopustna, če je izkazan pravni interes, in takrat, kadar je s stranko, ki se ji pridružuje, v takšnem razmerju, da bi odločitev lahko vplivala na njegov civilnopravni ali javnopravni položaj. Smiselno je, da se Republika Slovenija vključi v sodni postopek kot stranski intervenient, saj odločitev sodišča vpliva na njen položaj. Posebej pomembne so namreč javnofinančne posledice zakona na proračun Republike Slovenije, ker zakon določa, da sredstva za izplačilo odškodnin v primeru, ko sredstva namenskih rezerv ne zadoščajo, začasno založi Republika Slovenija. Prav tako ne gre spregledati dejstva, da se bo Republika Slovenija za določen čas odpovedala presežkom Banke Slovenije.

10. Nadzor nad izvajanjem tretjega odstavka 23. člena ZPSVIKOB

10.1. Navedbe vlagatelja, da ureditev, da Banka Slovenije kot prekrškovni organ lahko izreče globo osebi, s katero je v sporu, v nasprotju z ustavnimi načeli, ne držijo.

Glede nadzora nad uporabo podatkov v podatkovni sobi, ki so označeni kot zaupni ali poslovna skrivnost in se lahko uporabijo izključno za namen sodnega postopka, je najbolj smiselno, da ga izvaja tisti, ki s podatki razpolaga in jih je zagotovil za vnos v podatkovno sobo, to je Banka Slovenije. Res je, da bo Banka Slovenije tožena stranka, a nadzor nad uporabo omenjenih podatkov na podlagi revizijske sledi, ji kot toženi stranki ne bo prinesel nobenih koristi. Z vidika sodnega postopka bo imela Banka Slovenije v podatkovno sobo popolnoma enak vpogled kot

tožniki in tako njena vloga izvajanja nadzora ne bo v nikakršnem pogledu vplivala na njen položaj v sodnih postopkih. Zmotno je tako prepričanje Državnega sveta, da bo Banka Slovenije opravljala nadzor nad nekdanjimi imetniki glede zbiranja in uporabe dokaznega gradiva v sodnem postopku, saj je gradivo, objavljeno v podatkovni sobi, enakovredno dostopno obema in ga imata obe strani možnost v celoti uporabiti. V tem smislu z vidika sodnega postopka sploh ni pomembno, kolikokrat je kdorkoli vstopil v virtualno podatkovno sobo in do katerega dokumenta je dostopal. Nekdanji imetniki imajo pravico vstopa v podatkovno sobo kadarkoli in kolikokrat to štejejo za potrebno, skladno z ZPSVIKOB. Kdo je tožnik in kakšne trditvene navedbe in dokazne predloge izvaja v sodnem postopku pa je nasprotni strani ves čas znano v vsakem sodnem postopku, saj je kontradiktornost pri tem osnovno načelo in pogoj poštenega sojenja. Poleg tega bo Banka Slovenije bo kot prekrškovni organ po ZPSVIKOB dostopala do revizijskih sledi o posameznem vstopu v podatkovno sobo oz. dostopu do dokumenta le v primeru suma kršitve. Velja pa poudariti tudi, da Banka Slovenije že na podlagi veljavne bančne zakonodaje izvaja nadzor nad varovanjem zaupnih bančnih podatkov in v zvezi s tem nastopa tudi kot prekrškovni organ. V takih primerih je skladno z Zakonom o prekrških zoper odločbe Banke Slovenije mogoče sodno varstvo.

V skladu z navedenim vlada meni, da zahteva za oceno ustavnosti ni utemeljena, saj po mnenju vlade iz predhodno podanih argumentov izhaja, da izpodbijani člani ZPSVIKOB niso v nasprotju z ustavo.